ICCJ – Acțiune în răspundere patrimonială a personalului silvic. Inadmisibilitate

Legislaţie relevantă:

O.U.G. nr. 59/2000, art. 58 alin. (1)

Legea nr. 188/2000, art. 77 lit. a) și art. 78 alin. (1)

Față de dispozițiile art. 58 alin. (1) din O.U.G. nr. 59/2000, potrivit cărora personalului silvic, în măsura în care prin această ordonanță de urgență nu se dispune altfel, i se aplică prevederile Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, o acțiune având ca obiect obligarea unei persoane, ce are calitatea de pădurar, la plata contravalorii arbuștilor tăiați ilegal din fondul forestier aflat în paza acestuia este inadmisibilă, atâta timp cât potrivit dispozițiilor art.78alin.(1) din Legea nr. 188/2000 cu referire la dispozițiile art.77 lit.a) din aceeași lege, repararea pagubelor produse ca urmare a angajării răspunderii civile a funcționarului public și aduse autorității sau instituției publice, se dispune prin emiterea de către conducătorul autorității sau instituției publice a unui ordin sau a unei dispoziții de imputare în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei.

Decizia nr. 697 din 12 februarie 2013

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Botoșani, reclamanta Regia Națională a Pădurilor Romsilva – Direcția Silvică Botoșani a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul PI, obligarea la plata sumei de 764,82 lei, reprezentând contravaloarea arborilor tăiați ilegal din fondul forestier aflat în paza pârâtului, constatată cu ocazia încheierii actelor de control de fond nr.4768/ 7.11.2007 și nr.4941/

21.11.2007.

Prin sentința civilă nr.1756/16.12.2009 pronunțată de Tribunalul Botoșani, irevocabilă prin Decizia Curții de Apel Suceava nr.507/ 15.04.2010, s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București, apreciindu-se că în speță calitate de reclamantă are Regia Națională a Pădurilor Romsilva, care are sediul în București, Direcția Silvică Botoșani fiind doar mandatar al regiei, neavând personalitate juridică.

De asemenea, prin sentința civilă nr.3162 din 31.03.2011, Tribunalul București a admis excepția de necompetență materială și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București, reținând că potrivit art.1 alin.1, art.4 lit. b și c și art.7 lit.d din O.U.G. nr.59/2000 privind statutul personalului silvic, gradul profesional de pădurar este specific personalului silvic cu pregătire medie sau de bază. Totodată, art.58 alin.1 din O.U.G. nr.59/2000 prevede că personalului silvic i se aplică dispozițiile Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în măsura în care prezenta ordonanță de urgență nu dispune altfel, astfel că pârâtul a avut calitatea de funcționar public.

Prin Sentința civilă nr.6254 din 28 octombrie 2011 a Curții de Apel București – Secția a VIII a contencios administrativ și fiscal a fost admisă excepția inadmisibilității, fiind respinsă în consecință acțiunea formulată.

Pentru pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că pârâtul a fost salariatul reclamantei Regia Națională a Pădurilor Romsilva – Direcția Silvică Botoșani, în calitate de pădurar.

S-a mai reținut că potrivit art.1 alin.1, art.4 lit. b) și c) și art. 7 lit.d) din O.U.G. nr.59/2000 privind statutul personalului silvic, gradul profesional de pădurar este specific personalului silvic cu pregătire medie sau de

bază, iar în conformitate cu art.58 alin.1 din O.U.G. nr.59/2000, personalului silvic i se aplică prevederile Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în măsura în care ordonanță de urgență nu dispune astfel.

Prin acțiune, reclamanta a solicitat obligarea pârâtului la plata sumei de 764,82 lei, reprezentând contravaloarea arbuștilor tăiați ilegal din fondul forestier aflat în paza pârâtului.

A apreciat instanța fondului că în cauză sunt aplicabile dispozițiile Legii nr.188/1999, privind Statutul funcționarului public, în condițiile în care O.U.G. nr.59/2000, privind Statutul personalului silvic, nu reglementează răspunderea civilă a funcționarului public, cuprinzând dispoziții numai în ceea ce privește raportul de serviciu al funcționarului public cu statut de personal silvic.

A constatat prima instanță că în cauză sunt incidente dispozițiile art.77 lit. a), coroborate cu cele ale art.78 alin.(1) și (2) din Legea nr.188/1999, reclamanta având la dispoziție pentru repararea pagubei, emiterea unui ordin sau a unei dispoziții de imputare.

În atare context, cum reclamanta nu a procedat la repararea pagubei în sensul impus de dispozițiile legale incidente, instanța a apreciat inadmisibilă acțiunea formulată.

Prin recursul declarat, întemeiat pe prevederile art. 304 pct.9 și art.304 [1] din Codul de procedură civilă, recurenta Regia Națională a Pădurilor ROMSILVA – Direcția Silvică Botoșani a învederat că prin acțiunea introductivă formulată a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a intimatului, în temeiul art.270 din Codul Muncii, cu aplicarea art. 271 din același act normativ.

În ceea ce privește temeiul de drept invocat, recurenta a

arătat că într-adevăr, potrivit art.59 alin. 1 din O.U.G. nr.59/2000, personalului silvic i se aplică dispozițiile Legii nr.188/1999, însă numai în măsura în care ordonanța nu dispune altfel.

S-a mai precizat că, în completarea acestei dispoziții, art.20 din același act normativ dispune în sensul că personalul silvic are drepturi și obligații care decurg din legislația în vigoare, din prevederile statutului, precum și din prevederile contractului colectiv de muncă, în unitățile în care acesta se încheie.

A învederat recurenta că personalul silvic din cadrul RNP – Romsilva este angajat cu CIM și nu prin raport de serviciu specific funcționarilor publici, ca în cazul personalului silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde pentru silvicultură și unitățile subordonate acestuia – ITRSV-uri, fapt ce a fost confirmat și de adresa ANFP.

Prin urmare, a opinat recurenta, răspunderea personalului silvic angajat în cadrul RNP – ROMSILVA este atrasă în temeiul art. 269 și următoarele din Codul Muncii, pentru obligațiile ce decurg din CCM și legislația în vigoare.

Au fost invocate dispozițiile art. 7 din CCM pentru anul 2007 – 2008, în vigoare la data producerii prejudiciului, care dispun în sensul că litigiile în legătură cu executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea contractului colectiv de muncă sunt litigii de muncă și se soluționează conform Legii nr.168/1999, privind soluționarea conflictelor de muncă, coroborate cu prevederile Statutului personalului silvic aprobat prin Legea nr.427/2001, respective ale Legii nr.53/2003.

În sensul aplicării dispozițiilor Codului Muncii au fost invocate și Regulamentul intern al RNP ROMSILVA, art.26 din Ordinul nr. 274/2002 și art. 6 alin. 1 din O.U.G. nr.85/2006.

A mai menționat recurenta că în prezent practica nu este

unitară sub aspectul admisibilității acțiunilor în răspundere patrimonială a personalului silvic, existând pe rolul instanțelor acțiuni în curs de judecată atât la completele de litigii de muncă, cât și la cele de contencios administrativ.

Recurenta a făcut referire la deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost stabilită competența teritorială de soluționarea a acțiunilor de răspundere patrimonială a personalului silvic, opinând că din existența acestor soluții rezultă cu certitudine faptul că aceste acțiuni sunt admisibile.

Considerentele Înaltei Curți – instanța competentă să soluționeze calea extraordinară de atac exercitată:

Obiectul acțiunii introductive de instanță îl constituie obligarea intimatului-pârât în calitate de pădurar la plata sumei de 764,82 lei reprezentând valoarea arbuștilor tăiați ilegal din fondul forestier aflat în paza acestuia.

Având în vedere atât obiectul acțiunii cât și calitatea de pădurar a pârâtului-intimat, în mod corect instanța de fond a reținut drept cadrul legal aplicabil Legea nr.188/1999 privind statutul funcționarilor publici, la dispozițiile acestei legi făcând trimitere în mod expres art.58 alin.1 din O.U.G. nr.59/2000 privind statutul personalului silvic.

Sub acest aspect, Curtea urmează a reține că potrivit dispozițiilor art.78(1) din Legea nr.188/2000 cu referire la dispozițiile art.77 lit.a) din aceeași lege, repararea pagubelor produse ca urmare a angajării răspunderii civile a funcționarului public și aduse autorității sau instituției publice, *se dispune prin emiterea de către conducătorul* autorității sau instituției publice a unui *ordin sau a unei dispoziții de imputare* în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei.

Cum în cauza dedusă judecății, pentru pretinsul prejudiciu cauzat de intimatul-pârât recurenta-reclamantă nu a emis până

în prezent un astfel de ordin care i-ar fi dat posibilitatea de a recupera prejudiciul cauzat, ordin care ar fi putut fi contestat în condițiile Legii contenciosului administrativ, în mod corect prima jurisdicție a apreciat ca fiind inadmisibilă acțiunea formulată.

În consecință, în raport de cele mai sus reținute și având în vedere dispozițiile art.312(1) Cod procedura civilă, recursul a fost respins ca nefondat.